

mijmering / verkering

Vandaag heb ik veertien jaar verkering! De langste tot nu toe. Ik ben verlaten en heb verlaten, was ellendig en opgelucht, maar deze verkering wil ik wel graag houden! Als iemand iets vraagt over mijn partnerverleden hoor ik mezelf een heel rijtje noemen. Alsof ik er in het verleden maar een slag naar sloeg en het met trouw niet zo nauw nam. Maar dat is bepaald niet zo.

De man met wie ik nu verkeer is, net als ik, van plan om te blijven. Niet dat hij dat elke dag zegt, welnee, dat maak ik op uit zijn lange termijnplanning. 'We kunnen in oktober wel eens dit of dat gaan doen', hoor ik dan in juli. En dus schuif ik in mijn hoofd een mogelijke eindstreep een stukje op. We zijn nu zo ver dat ik zelfs af en toe van 'we' durf te spreken. Ik hoor mezelf er in dat geval meteen achteraan

zeggen dat ik eerstens en vooral vanuit mijzelf spreek, maar het woordje 'we' is toch geen groot taboe meer. In de eerste jaren voelde ik hem verstijven bij 'we'. Zijn zwaar bevochten persoonlijke vrijheid en zelfstandigheid gaf hij toch niet zo maar op?! Hij was toch niet zo gek iemand naast zich toe te laten die voor hem gaat bepalen hoe, wat, waar of wanneer? Iemand die voorstelt om 'samen' een film te kijken, naar muziek te luisteren terwijl jij daar geen spat zin in hebt, broccoli te eten terwijl jij boontjes wilt?

Het was hard werken, maar ik zou 'm niet willen missen, mijn verkering. Hij is een eigenwijs, soms eenzellig manneke, maar ik mag hem wel. Samen oud worden lijkt mij wel wat. 'Samen', hoor ik hem schrikken? Nou ja, jij en ik, af en toe, vaker boontjes dan broccoli ...

Op naar de vijftien!